

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
 ἑτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἑτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἑτησίᾳ φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 40.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μὲν
 τὸν Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Η ΘΥΓΑΛΟΥΜΕΝΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ.

Ἐάνη καταχθόνιος φωνὴ τῶν συμβούλων τοῦ Στέμματος, ἥτις ἀπηχεῖ ἐκ τῶν ἀνακτορικῶν θαλάμων, φθάσῃ εἰς τὰ σκληρὰ τοῦ Ἑλλήνος ὄτα· ἂν εἰς τὴν καλύβην αὐτοῦ εἰσέλθῃ ὁ ἀπαίσιος περὶ μεταρρυθμίσεως ἢ καταργήσεως τοῦ Συντάγματος ἦχος, θά προφθασῶσιν ἄρά γε οἱ τῶν τοιούτων καταχθόνιων ἰδεῶν ἐργάται νὰ ἐγκαταλίπωσι τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος; Ἐάν ἀκούσῃ, ὅτι ζητοῦσι νὰ τῷ ἀφαιρέσωσι πᾶν ὅ,τι αὐτὸς καὶ οἱ πρόγονοί του ἀπέκτησαν διὰ πολλῶν θυσιῶν ἂν μάθῃ, ὅτι ζητοῦσι νὰ τῷ ἀφαιρέσωσι τὸ ἱερώτερον αὐτοῦ πρᾶγμα, τὴν ἐλευθερίαν του, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον του, ἤθελον ἄρά γε δυνηθῇ οἱ υἱοὶ τοῦ ἀπολυτισμοῦ νὰ σωθῶσιν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ;

Γνωρίζετε, ἄφρονες, τί ἐστὶν ἑλληνικὴ ἐλευθερία; Γνωρίζετε τί ἐστὶν Ἑλλάς, ἢ αἱ ἀκολασίαι σὰς ἀπεμώραναν τοσοῦτον, ὥστε ἀγνοεῖτε ὁποῖαν χώραν μολύνετε; Νομίζετε, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἐλευθερία εἶνε τυχαῖον γεγονός; εἶνε προῖον τυχαίας περιστάσεως; εἶνε ἀποκύημα τῆς νοσοῦσης κεφαλῆς τοῦ Σαριπόλου, τῆς κτηνώδους τοῦ Βουλγαρο-

Γρίβα, ἡ ὑμῶν τῶν ἡλιθίων; Ἀγνοεῖτε, ἄθλιοι, ὅτι ἡ ἐλευθερία ἐνοικεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ἑλλήνος; ἀγνοεῖτε, ὅτι αὕτη ἐνεσκήνωσεν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἀφ' ἧς ὑπήρξεν; ἀγνοεῖτε, ὅτι ζῶσα ἀπ' ἀρχῆς ἐπάλαιε ξιφῆρης κατὰ τῆς δουλείας μέχρι τῶν χρόνων ὑμῶν, καὶ ἔχει βάψει ὄλην τὴν γῆν μὲ τὸ αἷμα αὐτῆς; Πῶς λοιπὸν τολμᾶτε σεῖς ν' ἀφαιρέσητε πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐμφυτον εἰς τὸν Ἑλληνα; Πῶς τολμᾶτε νὰ θίξητε τὴν ἱεράν τῶν προγόνων παρακαταθήκην, νὰ διαγράψητε τὴν ἐνδοξὸν αὐτοῦ ἱστορίαν καὶ νὰ ἐνταφιάσητε τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον του;

Πότε ἡ Ἑλλάς ἐδέχθη ἀγογγύστως καὶ οἰκειοθελῶς περιωρισμένον ἢ μοναρχικὸν πολίτευμα; ἢ πότε εὐρεθεῖσα ὑπὸ τὸ κράτος τοιούτου πολιτεύματος ἔζησεν ἡσυχος καὶ εὐδαίμων; Εἰπέτε μίαν κἂν ἐποχὴν, καὶ ἐσε βέβαιοι, ὅτι πάντες θὰ ἔλθωμεν νὰ κλίνωμεν γόνυ ἐνώπιον ὑμῶν· ἀφοῦ λοιπὸν ἡ ἱστορία χιλιάδων ἐτῶν παρέχει διαυγέστατον φῶς, ὥστε καὶ οἱ τυφλοὶ δύνανται νὰ ἴδωσιν, ὅτι ἡ Ἑλλάς οὐδέποτε ἐδέχθη νὰ ζῆσῃ ὑπὸ περιωρισμένον πολίτευμα, οὐδέποτε ἐδέχθη τὴν ὀλιγαρχίαν, τὴν συγχέντρωσιν

τῆς ἐξουσίας εἰς χεῖρας ἐνὸς ἢ ὀλίγων, πῶς λοιπὸν τολμᾶτε σεῖς νῦν μάλιστα, ὅτε καὶ τὰ δουλικώτερα ἔθνη ἐλευθεροῦνται καὶ αὐτοδιοικοῦνται, νὰ ζητήτε ν' ἀνατρέψητε καὶ νὰ ἐνταφιάσητε πᾶν ὅ,τι ἡ Ἑλλάς διὰ πολλῶν αἰῶνων καὶ πολλῶν θυσιῶν ἀπέκτησε καὶ διατηρεῖ ὡς ἱεράν παρακαταθήκην καὶ ὡς ἀσφάλειαν καὶ ἐγγύησιν τοῦ παρόντος καὶ μέλλοντός της;

Παραπονούμεθα ἐναντίον τῶν ξένων, ὅτι μᾶς ὑβρίζουσι, λέγοντες, ὅτι εἴμεθα ἀνάξιοι ἐλευθερίας καὶ ἀνάξιοι ἀνωτέρας τύχης· παραπονούμεθα ὅτι μᾶς χλευάζουσι, ἀποκαλοῦντες ἡμᾶς οὐχὶ ἐξ Ἑλλήνων καταγομένους· ἀλλ' ὀλιγωτέραν μομφὴν περιάπτουσιν ἡμῖν οἱ ἐφιάλται οὗτοι τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὅταν ὑβρίζωσι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, οὐ μόνον ἐνώπιον ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον τῶν ἐπισημοτέρων ξένων, ὅτι δὲν εἶνε ἄξιον ἐλευθερίας καὶ ὅτι πρέπει νὰ περιορίζηται μόνον εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, ζῶν ἀσφαλῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐζωνικῆς λόγχης; Πῶς δυνάμεθα νὰ μὴ ὑποθέσωμεν αὐτοὺς ἀσπονδοτέρους τῆς πατρίδος ἐχθρούς, ὅταν ζητῶσι ν' ἀμαυρώσωσιν ὀλόκληρον

Κ Η Π Ο Σ

ΟΙ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ.

Πῶ! πῶ! πῶ! τί μασκαράδες! πῶ! πῶ! πῶ! τί κουδουνάτοι!
 Πῶς χοροπηδοῦν ἔς τοὺς δρόμους, ὡς οἱ ἄλλοι ἔς τὸ παλάτι.
 Τριχαντὸ ὁ εἷς καπέλλο, καὶ ὁ ἄλλος τζουμπὲ φέρει,
 Ἄλλος παραδοσακκοῦλα, κί ἄλλος ξίφος εἰς τὸ χέρι·
 Μὲ ἐγωισμόν ὁ ἄλλος ἔρχεται καμαρωμένος,
 Μὲ παράσημα εἷς ἄλλος εἰς τὰ στήθη φορτωμένος!..

Παναγιά μου! πόσους βλέπω προσωπιδοφορεμένους!
 Πῶ! πῶ! πῶ! τὸ νοῦ θὰ χάσω ἀπὸ τοὺς μασκαρεμένους!
 Εἶν' ἀμέτρητοι ἐφέτος οἱ μεγάλοι μασκαράδες!
 Ὑπερβαίνουν τῆς Ἀθήνας τῆς πολλαῖς ψευτοφυλάδες,
 Ναί, τοὺς δημοσιογράφους, ναί, τοῦ λόγου τοὺς σρατιώτας!
 Τοὺς μεγάλους ἐθνοσώστας!!

Ἕνας περπατεῖ πηδῶντας καὶ κρατεῖ ἔς τὰ δυῶ του χέρια
 Μιὰ ἐπιγραφὴ μεγάλη καὶ δυῶ κλέφτικα κεμέρια.
 Πρωινὸν τὸν ὀνομάζουσι καὶ κηρύττει κάθε ἡμέρα,
 Ὁ Τζουμπὲς πῶς θὰ λαμπρύνῃ τὴν Ἑλλάδα πέρα πέρα!
 Ἐπειδὴ εἰς τὸ Ταμεῖον τὸν ἀφίνει κί ἄλωνίζει...
 Τὸν τουρκόγυφτα, ἰδέτε πῶς τὸ ντέφι τ' ἀρβαλίζει.

Μὲ κολλάρα στολισμένους καὶ καββάλα σ' ἕνα σκύλον
 Εἶνε τῆς «Ἐφημερίδος» ὁ ἱππότης.. ὦ, τὸ ξύλον..
 Πῶ! πῶ! πῶ! τί γέλοια σκάζουσι ὄλ' οἱ θεαταὶ συγχρόνως
 Μὰ καὶ πῶς νὰ μὴ γελοῦνε, ἀφοῦ εἶν' αὐτὸς ὁ μόνος
 Μασκαρᾶς τῆς πρωτευούσης... Ἐ, μὴ τόσοσιν δὰ γελάτε
 Σέβας κἂν ἔς τὸν σκυλο-Γιάννην, ἂν τινὲς τὸν ἀγαπάτε.

Ἄλλος εἰς τὴν κεφαλὴν του φέρει μελανὴν ταινίαν,
 Καὶ δυῶ λέξεις γεγραμμένας: «Γραΐαν Παλιγγενεσίαν!»
 ὦ, Χριστέ μου, ἀπὸ τώρα ἡ πτωχὴ ἔβαλε μαῦρα!
 Ἐ, ποῖος ἔξερει ἡ καρδιά της πόση ἄρα νάχη λαῦρα,
 Ἀφοῦ τοῦ χρυσοῦ Ταμεῖου τῆς ἐσφάλησαν τὴν θύραν.
 Διέτε την, ὡς κλουτσουινιώτης, παῖκι ἔς τὰς ὁδοὺς τὴν λύραν.

τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ νὰ ἐνταφιάσῃ τὸ μέλλον αὐτοῦ;

Δὲν εἶσθε ἀξιοί, λέγουσι, νὰ ἔχητε σεῖς τὴν διοίκησιν τῆς χώρας; αἱ χεῖρές σας δὲν εἶνε στιβαραὶ νὰ κρατήσῃ τὴν ἐξουσίαν; ἡμεῖς εἴμεθα ἱκανοὶ αἱ χεῖρες τοῦ Βαλαωρίτου καὶ Γρίβα εἶνε στιβαραὶ νὰ κρατήσῃ τὸ πηδάλιον τῆς πολιτείας; σεῖς πρέπει ν' ἀροτριάζετε τὴν γῆν διὰ νὰ ζῆτε καὶ νὰ τελήτε ἡμῖν φόρους. Ὅποια ἐπιπορξία! ὅποια βλασφημία! ὅποια ἀμάθεια τῆς ἑλλ. Ἱστορίας! Ἐὰν, ἄλλιοι, δὲν θέλετε ν' ἀναδράμητε εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλλ. Ἱστορίαν, τοῦλάχιστον δὲν βλέπετε ἐν βλέμμα εἰς τὴν σύγγνον ἡμῶν Ἱστορίαν, διὰ νὰ ἴδῃτε, ὅτι οὔτε ἡ ἔξοχος ἱκανότης καὶ ὁ πατριωτισμὸς τοῦ Κυβερνήτου, ὅστις ἐτρόμαξε τὴν Εὐρώπην, οὔτε αἱ ἀρεταὶ καὶ ἡ ἀγαθότης τοῦ Ὀθωνος ἠδυνήθησαν ν' ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τὰ στήθη τῶν Ἑλλήνων τὴν ἐλευθερίαν καὶ νὰ πιέσωσιν τὸ φρόνημα αὐτῶν εἰς ἐποχὴν μάλιστα, καθ' ἣν μόλις τὸ ἔθνος εἶχεν ἀνακούφει, ἡ δὲ ἀμάθεια ἐπεπόλαξεν; Ἐθνος, τὸ ὅποιον ἐσπάραξε μυριάδας ἀνδρῶν χάριν τῆς ἐλευθερίας του, θὰ δυνήθητε σεῖς οἱ νάνοι νὰ τὸ ὑποτάξῃτε, οἷτινες εἰς μίαν πνοὴν δύνασθε νὰ ἐξασπασθῆτε;

Πταίει τὸ Σύνταγμα, λέγουσι, καὶ πρέπει νὰ μεταρρυθμισθῇ; πρέπει νὰ καταργηθῇ! Καὶ πότε, ἀναιδέστατοι συκοφάνται, ἀφήσατε τὸ Σύνταγμα νὰ λειτουργήσῃ ἀκωλύτως; Πότε δὲν τὸ ἐδολιεύθητε; Καὶ πότε ἄλλοτε ἴδατε καρπούς, παρ' ὅταν ἀφήσατε ἐλευθερὰ τὴν συνταγ. μηχανήν, παρ' ὅταν ἐκλήθη εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων Κυβέρνησις ἐθνική; Ἡ ἐθνικὴ Κυβέρνησις τοῦ 1865, ἣν μόλις εἶχον ἐγκαταλείψει αἱ ἀνωμαλίας τῆς μεταπολιτεύσεως, ὀλίγους σὰς ἔδωκε καρπούς; Δὲν ἐλάμπρυνε τὴν ἑλλ. Ἱστορίαν μὲ τὴν ἀγνήν ἐκείνην ἀντιπροσωπεΐαν τῶν ἐλευθέρων ἐκλογῶν; Ἡ ἐθνικὴ Κυβέρνησις τοῦ 1867, ἣτις κατέχει τὴν ἐπικρατεῖαν τῆς συγχρόνου Ἱστορίας, ὀλίγας ἐθνικὰς δυνάμεις παρήγαγε, μόλις τὴν Κρητικὴν ἀνωμαλίαν; Καὶ αὐτὴ ἡ τοῦ 1874 ὀλίγα νομοθετήματα, ὀλίγη τάξιν

παρέσχευεν, δι' ὧν καυχᾶσθε καὶ σεῖς, ὅτι κατεστειλάτε τὴν ληξείαν; Τέλος πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῆς μεταπολιτεύσεως δὲν εἶνε ἔργον τῶν ἐθνικῶν, τῶν κοινοβουλευτικῶν Κυβερνήσεων; Διατί λοιπὸν καταδιώκετε αὐτὰς καὶ τίνι δικαιώματι; Ὅποια δὲ εἶνε τὰ ἔργα τῶν ὑμετέρων προσωπικῶν Κυβερνήσεων; Ἀφ' οὔτου ἀφηρέσατε ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἔθνους τὴν διοίκησιν τῆς χώρας, τί ἄλλο ἐπράξατε, παρὰ τὴν νόθευσιν καὶ σφαγίαν τῶν ἐθνικῶν ἐλευθεριῶν; τί ἄλλο κατωρθώσατε, παρὰ τὴν χρεωκοπίαν, τὴν καταπάτησιν τῶν συνταγματικῶν θεσμῶν καὶ τὴν ἐξευτέλισιν τοῦ ἐλληνητισμοῦ;

Πταίουσιν τὰ κόμματα, λέγουσι ταῦτα εἶνε ἡ αἰτία ὄλων τῶν κακῶν. Καὶ τίς κατεσκεύασεν ὄλα ταῦτα τὰ κόμματα; τίς ἐξύβριζε τὰς ἐθνικὰς Κυβερνήσεις καὶ τὰς γνηθίας ἀντιπροσωπεΐας ὡς δικτατορικὰς καὶ ἔσπενδεν εἰς τὴν ἐκμηδένισιν καὶ ἐξαφάνισιν αὐτῶν; τίς ἔκρουε τὰς θύρας καὶ τοῦ τελευταίου πολιτευομένου πρὸς κατακερματισμὸν καὶ ἐξασθένησιν τῶν κομμάτων; τίς κατεπίεζεν αὐτὰ, ὅπως προδώσωσι τὰς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους; τίς τὰ παρεγέμιζε μὲ αὐλικούς ὑπουργούς; Δὲν πταίει λοιπὸν τὸ Σύνταγμα, ὅταν ὁ κακὸς δαίμων θέτῃ τὴν ρυπαρὰν αὐτοῦ χεῖρα καὶ κωλύῃ τὴν κίνησιν τῆς συνταγ. μηχανῆς. Δὲν πταίουσιν τὰ κόμματα, ὅταν ἐπιδιώκεται ἡ σύμπραξις καὶ ἡ ἰσχυροποίησις, ἀλλ' ἡ ἐξασθένησις καὶ ἡ ἐκμηδένισις αὐτῶν, ὅπως ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἀτινα εἰσὶν ἡ ζωὴ τοῦ Συνταγ. πολιτεύματος, ἀφαιρεθῇ μικρὸν κατὰ μικρὸν πᾶσα ἰσχὺς καὶ ἐξουσία.

Ἄλλ' ἂν ὁ ἥπιος καὶ φρόνιμος τοῦ ἑλλ. λαοῦ χαρακτήρ δὲν σὰς παρέχει φόβον ἐὰν ἡ ἀνοχὴ αὐτοῦ σὰς καθιερῇ τολμηροτέρους, ὥστε νὰ μὴ σέβασθε τὰς ἐλευθερίας αὐτοῦ, δὲν φοβείσθε τοῦλάχιστον τὴν δύναμιν τῶν πραγμάτων, ἣτις ἐπέρχεται κεραυνοβόλος κατὰ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀπολυτισμοῦ; Δὲν σὰς ταραττεῖ τὸ δίκαιον τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπερ παντοῦ θραβεῖ τὴν κεφαλὴν τῆς αὐθαιρεσίας καὶ λύει τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας;

Ῥίψατε ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν διαφορῶν ἐθνῶν καὶ ἴδετε, ὅποια ἐλεύθερα μεταρρυθμίσεις, ὅποια πρόοδοι τελοῦνται. Παρατηρήσατε, πῶς οἱ εὐλαβοῦμενοι τὰς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους τῶν στεφανοῦνται καὶ πῶς οἱ προδίδοντες αὐτὰς καὶ τὸν ὄρκον τῶν ἐξοστρακίζονται κατηγχημένοι.

Ἐν ὀνόματι λοιπὸν τῆς Πατρίδος, ἐν ὀνόματι τοῦ Δικαίου σταματήσατε. Σταματήσατε, πρὶν τὸ ἔθνος ἀκούσῃ τὴν ἀπαισίαν εἰδῆσιν, ὅτι σεῖς οἱ σύμβουλοι τοῦ Στέμματος ζητεῖτε αὐθαιρέτως καὶ παρὰ τὸ Σύνταγμα νὰ θέσῃτε ἱερόσυλον χεῖρα εἰς τοὺς θεσμούς του, διότι δὲν θὰ δυνήθητε νὰ διαφύγητε τὴν ὀργὴν αὐτοῦ. Σταματήσατε, ἵνα μὴ ἀναγκασθῆτε καὶ ἐγκαταλείψῃτε δρομαίως τὸ ἐλληρικὸν ἔδαφος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἡ γαλλικὴ ἐθνοσυνέλευσις ἐψηφίσαστο τὸ περὶ Γερουσίας νομοσχέδιον· αὐτὴ θὰ ἀποτελεῖται ὑπὸ 300 μελῶν, ἐξ ὧν 225 θὰ ἐκλέγωνται ὑπὸ τῶν Νομῶν καὶ ἀποικιῶν καὶ 75 ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως. Οἱ ἐκλεγόμενοι Γερουσιασταὶ πρέπει νὰ ὦσι τεσσαρακοντούτεες τοῦλάχιστον, ἀπολαύοντες τῶν ἀστυκῶν καὶ πολιτ. δικαιωμάτων· θὰ ἐκλέγωνται δὲ κατὰ ἐνεαετίαν, τὸ δὲ τρίον αὐτῶν κατὰ τριετίαν, πλὴν τῶν ὑπὸ τῆς συνελύσεως ἐκλεγόμενων, οἷτινες ἔσονται ἰσόβιοι.

Ὁ στρατὸς τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου προβαίνει κατὰ τῶν Καρλιστῶν μετὰ τινος ἀποτελέσματος. Κατῶρθωσε νὰ διασπάσῃ τὴν πολιτοκίαν τῆς Παμπλοῦνης, ἣτις εἶνε πρωτεύουσα τῆς Ναβάρρας. Κατὰ ἐκ Μαδρίτης τηλεγραφήματα, ὄντα ἀντιφατικά, οἱ στρατοὶ τοῦ Ἀλφόνσου χωροῦσιν ἀποτελεσματικῶς.

Συνεπεῖα τῆς νίκης, ἣν ὁ στρατὸς τοῦ Καρόλου ἐδρέψαστο παρὰ τῷ Λακάρ τῇ 5 Φεβρουαρίου, ἐξέδοτο ὁ Κάρολος ἡμερησίαν διάταξιν, δι' ἣς ἐξάγει τὰ κατορθώματα τῶν ἐθελοντῶν καὶ ἐθαυρῶν αὐτοῦς τοὺς παροτρύνει νὰ χωρήσωσι μετ' αὐτοῦ μέχρι θανάτου. Ἐντεῦθεν συμπεραίνει τις, ὅτι ὁ Κάρολος δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ διαλλαχῇ μετὰ τοῦ δὸν Ἀλφόνσου, ἐπομένως τὰ διαδοθέντα

περὶ συμβιβασμοῦ δὲν φαίνονται ἔχοντα ὑπόστασιν, διότι οὗτος πλὴν ἑαυτοῦ οὐδένα ἄλλον ἀναγνωρίζει.

Ὁ Πρωτὸς Κήρυξ τοῦ Λονδίνου ἀναφέρει ὅτι ὁ Γλάδστον σκοπεύει ν' ἀποσυρθῇ τοῦ Κοινοβουλίου, καὶ πρὸς τοῦτο παρεσκεύασε καὶ προσώνησιν τινα ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ ἐν Γρήνιτις.

Ἰδιωτικὰ τινα τηλεγραφήματα ἐκ Νέας Ὑόρκης λέγουσιν ὅτι ὁ πρόεδρος Γράντ σκοπεύει νὰ παραιτηθῇ· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐπιβεβαιούται ἐπισημῶς.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὑπογραφέντος τοῦ Διατάγματος τῆς συγκαλέσεως τῆς Βουλῆς, περιμένεται σήμερον ἡ δημοσίευσίς του. Ὡς ἡμέρα συγκαλέσεως ὠρίσθη ἡ 5 Μαρτίου. Τὸ Ὑπουργεῖον εἰς οὐδὲν ἄλλο καταγίνεται, ἢ εἰς τὸ νὰ κατορθώσῃ δι' ὄλων τῶν συνήθων αἰσχυρῶν καὶ ἐκνόμων αὐτοῦ μέσων νὰ κάμῃ ἀπαρτίαν ἢ νὰ λάβῃ μὴν διάλυσιν. Ἄλλ' εἴτε τὸ ἐν, εἴτε τὸ ἄλλο κατορθωθῇ, τὰ πράγματα θέλουσι δεινωθῆ εἰ μᾶλλον· ἀλλοίμονον δὲ εἰς τοὺς ὠθούοντας εἰς τὸν βάραθρον τὴν τάλαιναν ἡμῶν Πατρίδα.

Ἄκατανόητοί εἰσι αἱ ἰδέαι, ἃς ὁ συντάκτης τοῦ «Μέλλοντος» ῥίπτει εἰς τὸ φύλλον του· φαίνεται αἱ πολλαὶ καὶ ποικίλαι ἡδοναὶ τὸν ἀπεβλάκωσαν, ὥστε ἀγνοεῖ καὶ αὐτὸς τί λέγει· διότι ὁ ἐμβριθὴς συντάκτης ὑπερεπιθυμῶν νὰ σπουδαιολογήσῃ πίπτει εἰς τερατώδεις ἀνοησίας. Καὶ τὸ ὑπουργεῖον, λέγει, πταίει καὶ ἡ ἀντιπολιτευσίς διὰ τὸ διάβημα τῆς 30 Νεβρίου· ἀλλὰ τοῦλάχιστον τὸ ὑπουργεῖον, προσθέτει ὁ συντάκτης, ζέρει νὰ ἀνακαλέσῃ, ὅσα ἐπράξεν, ἐνῶ ἡ ἀντιπολιτευσίς ἐπιμένει εἰς τὰς ἰδέας τῆς. Κατὰ τὴν δόξαν λοιπὸν τοῦ περιφανοῦς συντάκτου, πᾶσα Κυβέρνησις, ἣτις ἠθέλην ἀναρτῆσαι τοὺς συνταγμ. θεσμούς, δύναται νὰ συγχωρηθῇ καὶ ἡ στεφανωθῇ ὅταν ἀνακαλέσῃ, ὅσα ἐκθέσασα ἐπράξε. Πίστεύομεν, ὅτι τοιοῦτους τερατώδεις συλλογισμοὺς δὲν ἠ-

θέλην ἐκφέρει οὐδὲ ὁ κοινὸς βήτωρ Κωνσταντῆς.

— Αἱ κατὰ τῆς μεροληπτικῆς διαγωγῆς τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς Νοτ. πλευρᾶς Ἀθηνῶν Ὀρφανίδου, περὶ ὧν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ εἵπομεν, δὲν ἦσαν ἐσφαλμένοι· διότι ἂν ἀναγνώσῃ τις τὴν ἐπὶ τῆς μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτοῦ ἐκδοθείσης κατ' ἀνακοπὴν ἀποφάσεως θέλει ἴδει ἐν αὐτῇ πρωτοφανεῖς, νομίζομεν, δικασκ. σκέψεις καὶ διατάξεις· ἐπειδὴ, πλὴν τῶν ἄλλων, μᾶς ὑποχρεοῖ ν' ἀποδείξωμεν, ἂν προσκαλέσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας τὸν Ὀρφανίδην καὶ τὸν ἐπέισαμεν νὰ δεχθῇ νὰ γείνη συνδρομητὴς μας! Ἄν τοιαύτας ἀποφάσεις, ἐπ' οὐδενὸς στηριζομένης νόμου, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς συμπεθείας ἡ ἰδιοτροπίας, ἐξέδιδον πάντες οἱ Εἰρηνοδίκαι, ἂν ἐσώζετο ἄλλο τι, τοῦλάχιστον δημοσιογραφία δὲν θὰ ὑπῆρχε. Προσέτι ἐνῶ τὰ δικασκ. ἐξόδα τῆς ἐρημοδικίας τὰ ὀρίζει εἰς 8 δραχμὰς τὰ ἐλαττοῦντα εἰς 4 μόνον. Ὅποια δικαιοσύνη! Ἄς ἴδωμεν καὶ τὴν ἐκδοθησομένην ὀριστικὴν ἀπόφασιν καὶ θὰ εἴπωμεν πλείοτερα.

— Ἐνθυμοῦνται πάντες τὴν πολυβύβλητον πλαστογραφίαν τοῦ τοκογλύφου Διαγυελῆ κατὰ τῆς συναλλαγματοκτικῆς τοῦ Ζητιμπούλου, ἣς ἐνεκεν εἶχε παυθῆ πρὸς καιρὸν ἡ καταδιώξις του· ἦδη ἐνεργεῖται δραστηρίως ἀνάκρισις περὶ αὐτῆς· πεποιθήμεν, ὅτι ἡ τοκογλυφία, ἣτις ἐξεθρασύνθη τοσοῦτον, ὡς ἐφθασε μέχρι πλαστογραφίας, δὲν θὰ διαφύγῃ ἦδη τοὺς δυνάεις τῆς δικαιοσύνης, ὡς αὐτὴ διαδίδει.

— Ἐν τινι προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ εἶχομεν γράφει, ὅτι μεταξὺ τῶν νοσοῦντων τὴν διάνοιαν αὐλικῶν εἶνε καὶ ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς ἐν Αἰγίῳ ἐκδομένης ἐφημερίδος «Νέμεσις» καλούμενος Α. Μιχαλόπουλος, δῆμαρχος Αἰγίου. Ὅτι δὲ τὰ ὄψ' ἡμῶν γραφέντα εἰσὶν ἀληθῆ, ἀναγνώσατε τὴν «Νέμεσιν» τῆς 7 Φεβρουαρίου καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι οὐα τερατώδη γενεῖν ἡ νοσοῦσα κεφαλή τοῦ ἐν τῇ αὐλικῇ κολυμβίθρῳ ἐμβαπτισθέντος πολυβύβλητου Δημάρχου. Ἐὰν ἡ Ἑλλάς εἶχεν ἀκόμη ὀλίγους τοιοῦτους Δημάρ-

χοὺς, ἠθέλην εἶσθε πράγματι τὸ πρ. τοῦ κόσμου Βασίλειον!

— Ὁ κ. Χρ. Δαβέρος ἐκ Μαδένης τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας δούς ἐνώπιον τῶν καθηγητῶν τῆς Νομικῆς σχολῆς τὰς ἐξετάσεις αὐτοῦ ἠξιώθη ἐπαξίως τοῦ διπλωματός του, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του· συγγαίροντες ὄθεν αὐτὸν, εὐχόμεθα, βίον ἐυδοκίμησιν καὶ εἰς τὸν πρακτικὸν ὄβιον.

— Κηδεῖα Ἀθιγγάνου. Προχθὲς ἀπέθανεν ἐνταῦθα νέος τις Ἀθιγγάνος, οὗ ἡ κηδεῖα ὑπῆρξε λίαν περίεργος· ἀφοῦ ἐπλυναν τὸν νεκρὸν μὲ ὕδωρ καὶ κίβαν καὶ τὸν ἐβάλον ἐφ' ἀμάξης, τὸν συνώδευσαν μέχρι τοῦ Νεκροταφείου ἐπιπποὶ φουσταιλοφόροι Ἀθιγγάνοι φοροῦντες τὰς καλλιτέρας σοκάτων· τὸ θέαμα αὐτῶν ἐκίνησε τὴν περιέργειαν πάντων. Ἐνταφιάσαντες αὐτὸν καὶ ἐπανελθόντες εἰς τὰς σκηνάς των, ἔστησαν χορὸν, μοιρᾶζοντες χάριν τοῦ ἀποβιώσαντος ἀρτον καὶ χαλβάν· τοιαυτὴ ὑπῆρξεν ἡ κηδεῖα τοῦ νέου Ἀθιγγάνου. Ὡς δὲ ἐμάθομεν, τὸ παράδειγμα τοῦτο θ' ἀκολουθῆται καὶ οἱ αὐλικοὶ· ἀφοῦ ἐνταφιάσῃ τὸ Σύνταγμα θὰ στήσωσι χορὸν, εἰς ὃν θὰ προσκαλέσωσιν ἅπαντας τοὺς πιστούς, μοιρᾶζοντες ἀντὶ ἄσπου καὶ χαλβᾶ, χρυσὸν καὶ ἀργυρον. Δὲν ἀμοιβάλλομεν ὅτι πρῶτος θὰ ἦνε ὁ Δῆμος τοῦ «Μέλλοντος».

— Μεταβάς προχθὲς εἰς τὸ κατὰ τὴν συνοικίαν Ψυρρῆ ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον τοῦ κ. Γ. Α. Βαρσοπούλου συνεκινήθη καὶ ἐθαύμασα τὴν εἰς τὴν ἀκάματον αὐτοῦ ἐπιμέλειαν ὀφειλομένην πρὸς τῶν εἰς αὐτὸ φοιτῶντων μαθητῶν. Ὅθεν συγγαίρω ἀπὸ καρδίας τὸν διευθύνοντα τὸ εἰρημένον σχολεῖον κ. Γ. Βαρσοπούλου διὰ τὸν πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὑπερβολικὸν ζῆλόν του.

Σ. Σ. Δ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου καὶ ἀπέναντι τοῦ ὑαλοπωλείου τοῦ κ. Καλιοντζῆ Παντοπωλείον τοῦ κ. Π. Δερβένενα ἐκομίσθη ἐσγάτως χαβιάρι μαῦρον τῆς Γέλλβας ἀρίστου ποιότητος, πωλούμενον εἰς μετρίαν τιμὴν.

Μὲ λουλούδια ἔς τὸ κεφάλι, καὶ σακκούλια εἰς τὴν πλάτη, Περπατεῖ ἕνας ποῦ τώρα κάνει τὸν ἀριστοκράτη! Καὶ τὸ στόμα του ἀνοίγει νὰ λαλήσῃ ὡς ἀσίχνης. Πῶ! πῶ! πῶ! εἰς ἕναν λόγον κατελήθη ὑπὸ φρίκης Ὁ Λαὸς τῆς Κερκοπίας... Πῶ! πῶ! πῶ! τί βλασφημίας! Ἐξήμερὴ ἡ Καμαρίλλα κατὰ τῆς Ἐλευθερίας!..

Μὲ τεντζέρια καὶ παπούτσια, ἕνας ἄλλος φορτωμένος! Σιωπῇ, γιατί διαβαίνει... εἶνε παραφουσκωμένος. Μὴ λοιπὸν τὸν ἐνοχλήτε, γιατί θὰ παραθυμώσῃ, Καὶ τὸν τόπον, ὅπως λέγει, δὲν θὰ νὰ τὸν βελτιώσῃ. Διάβολε!.. σεῖς βλέπω ὅτι πῶς γνωρίζεσθε ὡς φίλοι, Καὶ γελατ' ἀδιακόπως μὲ τὸν καλαντζῆ Βασίλη... .

Νά, κ' ἕνας οὐραγοτάχκος... Πῶ! πῶ! πῶ! μὲ τί καμάρι Περπατεῖ... ἄχ, Παναγιᾶ μου... τί ὠραῖος γιὰ ζευγάρι! Πόσον ὠμορφα τοῦ πάγει ἡ στολὴ δὰ τοῦ Θεσέως! Ὁ καυμένος, ἦτον κ' εἶνε τῆς αὐλῆς τὸ μέγα κλέος! Κλίνετε τὰς κεφαλὰς σας ἐμπρὸς ἔς τὸν Οὐραγοτάχκον, Διακόψετε τοὺς κρότους τῶν κωδῶνων καὶ τῶν πάγκων.

Βαγγελίστρα μου! ποῖος εἶνε κείνος ὅπου δὲν φοβεῖται; Ὡ, εἰς τὴν ἐμφάνισίν του ὄλοι σας ξεσκουφωθήτε. Πῶ! πῶ! πῶ! ἔχει ἔς τὰ στήθη τὰ ΕΓΩ του στίβα στίβα! Εἶν' ἐκεῖνος ὅστις ὄλων ἔχει κάψι τὴν καλύβα. Σεβασθεῖτέ τον ὡς πρέπει, ἄλλως καὶ ἐσὰς θὰ κίψῃ Ὡ τὴν φωτιάν, ἦν μετ' ὀλίγον, ὡς καυχᾶται, θὰ ἀνάψῃ.

Τόπον, τόπον νὰ περάσῃ εἰς ὄρθος κολληροφόρος! Σέβας, ἐπειδὴ καὶ εἶνε βουλευτὴς καὶ δικηγόρος!! Καὶ μεγάλος νοικοκύρης! πῶ! πῶ! πῶ! καὶ κτηματίας! Κάτοχος τῆς φλυαρίας, τῆς μωρίας κ' ἀναιδείας. Προτερήματα τοιαῦτα ἔχ' ὁ φίλος μιὰ δουζίνια... Ἡσυχία... μεταβαίνει ἔς τοῦ Τζουμπέ του τὴν κουζίνα.

Ἐνας ἐκλεχτὸς ζευζέκης, πυρροτρίχης... νάτος, νάτος, Πῶ! πῶ! πῶ! χοροπηδαί, ὅταν ὁ λυσσασμένος γάτος! Τραγουδᾷ δὲ καὶ ὑβρίζει τοὺς πολιτικούς ἐν γένει, Κάμνει ὅ,τ' ἡ κεφαλὴ του κόβει ἡ ξεζουμιασμένη... Εἶν' πρῶτότυπος ὁ δόλιος, καὶ τοιαῦτα φορεῖ βούχα! Παύσατε, παιδιὰ, τὰ ζήτω! ἄλλως θὰ σὰς βάλῃ γιοῦχα... .

Μωρὲ, ποῖος νὰ ἦν ἐκεῖνος ποῦ φορεῖ ἕψηλὸ καπέλλον; Ὡ, ὦ, ὦ, εἶνε ὁ Δῆμος, ἡ σ ο φ ί α καὶ τὸ Μ έ λ λ ο ν· Δίετέ τον, πῶς κοκκινίζει, ὅταν ντομάτα, ὅταν ρεπάνι, Ὡ, Χριστὲ καὶ Παναγιᾶ μου, τί ἀστεῖα ὅπου κάνει! Ἐξελύγασε τὸν κόσμον μὲ τὰ νάξια τὰ μεγάλα. Διάβολε!.. αὐτὸς δὲν ἔχει ἐντροπὴ, ὡς βλέπω, στάλα... .

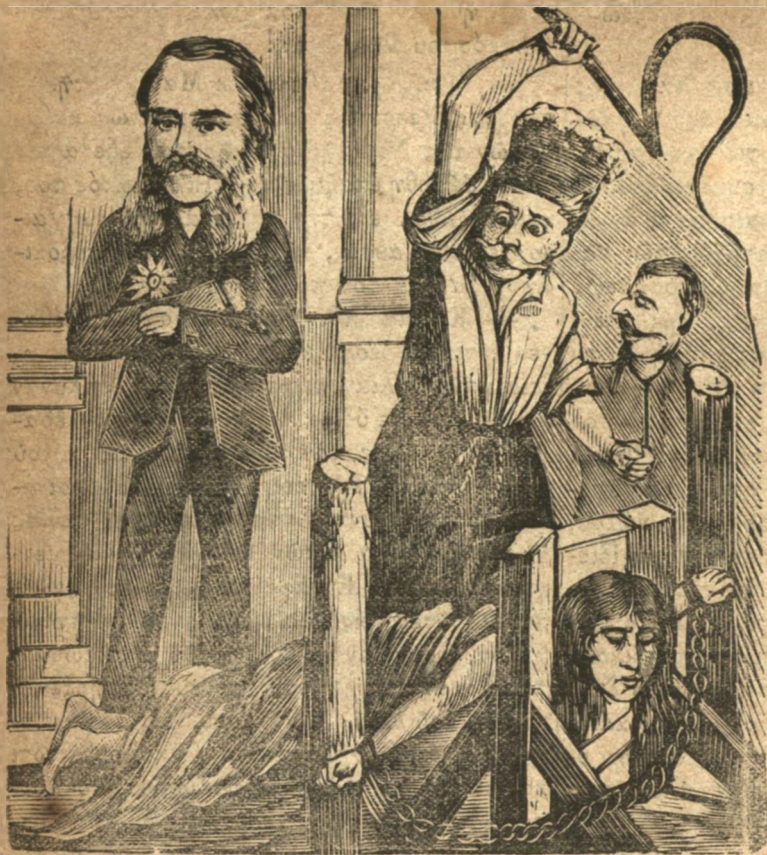
Νά, καὶ ἕνας Ἐθνοφύλαξ... μπρὲ, ἀνάστημα μεγάλον! Ἰδετέ τον, πῶς χορεύει τ' ἀρβαντικόν, τὸν μπάλον. Ὡ, τὸν μπόμπηρα, παιγνίδια... ὦ, ὦ, ὦ, μπρὲ τ' εἶν' ἐκεῖνα; Πειρασμέ! ἕνας Τσαρτόλιας νὰ τὸν κάμῃ νῦν τζορτζίνα! Ἄφετε λοιπὸν καὶ τοῦτον νὰ χορέψῃ, νὰ πηδήσῃ, Κ' ἔστε βέβαιον πῶς σ' ὄλα θὲ νὰ σὰς καλοκαρδίση... .

Ἐνας ποῦ τὸν πιάνει θέρμη καὶ ποτὲ του δὲν θὰ γιάνῃ, Κ' ἔχει μούτρα κ' ὀμοιάζουν μὲ ἀγνάωτο τιγάνι· Ἰδετέ τον, διαβαίνει μὲ σαρίκι κ' ἐπὶ πῶλου! Ἐξανίστανται οἱ πάντες εἰς τὴν θέαν τοῦ εἰδώλου. Ἡσυχάσατε, πολῖται, καὶ ὡς Ἐ λ λ η ν θὰ λαλήσῃ! Καὶ τὸ Σύνταγμα ἔμπροστά σας θὰ τὸ ἐπιβεωρήσῃ... .

Πῶ! πῶ! πῶ! διαβαίνει ἕνας, ὅστις μοιάζει ὅταν τσιμποῦρι, Κι' ὅστις τρώγει ὅ,τι λάχει ὡς πλακιώτικο γαιδοῦρι, Καὶ λαλεῖ γυμνὴν Ἀλήθεια, κ' ὄχι διὰ τὸ πουργι του, Ὅρκιζόμενος καὶ πάλιν ἔς τὴν πολῦτιμον τιμὴ του! Ὅτι ὁ Συγγρὸς τὸν τόπον θὰ τὸν γδύσῃ ὄλως διόλου... Μὴ, παρακαλῶ, γελατε... δὲν εἶν' ἄνθρωπος τοῦ δόλου.

Ἡσυχία... θὰ περάσῃ ὡς μ π α μ π ᾶ σ κ' εἰς τραπέζιτης, Εἰς περιφήμος, εἰς μέγας, εἰς γνωστὸς κομπογιαννίτης, Στολισμένος ὡς τὰ νύχια μὲ χαρτιά μουντζουρωμένα. Πῶ! πῶ! πῶ! τὰ μούτρα ἔχει διὰ ὄργυαις κατεβασμένα. Ἄντρέπεται ὁ καχομοῖρης τοὺς ἀνθρώπους νὰ τοὺς ἴδῃ, Καὶ τρυπώνει ἔς τὴν Σ τ ο ἶ ἄ ν του, ὡς ἔς τὴν τρύπαν του τὸ φίδι.

Θέλετε νὰ ὀδητὲ Νέον δίχως λόγον νὰ εἰπῆτε; Νά, ἰδοὺ ὅταν μανιτᾶκη ξεγυτρώνει... ἐντραπεῖτε. Εἶνε καταπολιτισμένος μὲ πολλὰς εἰδοποιήσεις, Μὲ πολλὰς παραυλλίδαις, μὲ... μὲ ὅ,τι κ' ἂν θελήσῃς. Εἶνε τζόβενο ὁ δόλιος... κελεπούρι ἔς τοὺς δολίους, Καὶ ἔς τοὺς πρῶτους μασκαράδες κύριος, ἀπ' τοὺς κυρίους.

Ο ΚΝΟΥΤΟΣ.

Κτύπα, Τζουμπέ, ντελ-Τζουμπέ, κτύπα την τήν άθλιαν!

Ὡς ποῦ νὰ παύση νὰ λαλῆ,

Τοὺς λάτρας της νὰ προσκαλῆ,

Νὰ σπεύσουν νὰ τήν σώσουνε ἀπὸ τὴν τυραννίαν!...

Καλλίτερα, καλλίτερα ἔς τὸν κνοῦτον νὰ ἐκπνεύση,

Ἡ τοῦ λοιποῦ ἔς τὴν χώραν μας αὐτὴ νὰ βασιλεύση.

Εἶνε πολὺ, παρὰ πολὺ, νὰ ζῆ αὐτὴ ἀκόμη,

Ἐς τὸν τόπον ποῦμεθα ἡμεῖς.

Πρέπει.. ναί, πρέπ' ἐντὸς σιγῆς

Νὰ τελειώση τὴν ζωὴν... εἶνε καὶ ἄλλου γνώμη...

Κτύπα, Τζουμπέ, ντελ-Τζουμπέ, ὁ κνοῦτός σου ἄς τρίζη,

Ἐς τὰς ἐξημμένας κεφαλὰς, ὡς ὄφις ἄς συρίζη!...

Ἄ, εἶνε, ναί, ἀπίστευτον ἐν γύναιον ἀχρεῖον..

Ποῦ τρέχει πάντ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ,

Νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ κατοικῆ

Μαζῆ μ' ἐμᾶς!.. ὦ, ἄς κλεισθῆ εἰς ἐν φρενοκομεῖον!..

Κτύπα, Τζουμπέ, ντελ-Τζουμπέ, ὁ κνοῦτός σου ἄς σάξῃ,

Καὶ τὸν χαμάλην τὸν Λαὸν μεγάλως ἄς τρομάξῃ!..

Στολισμένος μὲ τὰ πράσσα, μὲ τὰ σκόρδα, τὰ κρεμμύδια,

Ταχυδρόμος τις διαβαίνει, κάμνων ἄπειρα παιγνίδια..

Καὶ φωνάζει ἄν τὸ Χόντζα, καὶ ἄν τούμπανο κτυπᾷ

Τὴν κοιλιὰ του, ποῦ ταμεῖα ἀναρίθμητα χωράει..

Πῶ! πῶ! πῶ! θελ' ὁ ἐρίφης ἄν τοὺς ἄλλους νὰ πηδήσῃ,

Μὰ τὸ πάχος ἐμποδίζει τὸν χονδρό μας τὸ Διονύση.

Ἄ! ἐκεῖνος ὅστις τρέχει ἀπὸ τὴν Αὐγὴν ἔς τοὺς δρόμους,

Μὲ πανέρι, ὡς βαστάζος ζαλωμένος εἰς τοὺς ὤμους,

Καὶ φωνάζει ὡς ἐβραῖος: «Γυαλικά καὶ μαστραπάδες,

Ἐπιχειροῦν, πάρτ' ἀπὸ ἴμενα, πάρτε ὅλ' οἱ μασκαράδες!»

Τίς νὰ ἦν ὅπου τοῦ ὄχλου τὰς ἀράς δὲν τὰς ἀκούει;

Πῶ! πῶ! πῶ!. κ' ἐσᾶς θὰ βρίσῃ.. φοβηθεῖτέ τον τὸν Λούη.

Προσοχῆ, γιατί διαβαίνει ἕνας.. ἕνας μεγαλόνοσ,

Μὴ τυχὸν καὶ τὸν χλευᾶστε.. μάθετ' εἶνε σκυλοκτόνος,

Καὶ μὲ μιὰ γροθιά του μόνον καὶ λιοντάρι καταβάλλει

Ἄν τρεκλίζῃ, μὴ σᾶς μέλλῃ, ἔρχεται ἀπὸ κρεπάλη.

Περιδρόμοι, μὴ γελᾶτε... θὰ σᾶς σπάσῃ τὰ ρουθούνια,

Ὁ Κωνστ-Αγγελῆς, κ' ἄς ἦνε ζαλωμένος τὰ κουδούνια.

Ναί, μὴ πτοῆσαι, Βούλγαρη, τὰς ἀπειλὰς ἐκείνων...

Ὅλοι αὐτοὶ εἶνε δειλοὶ,

Κι' οὐδεὶς, ὡς βλέπεις, δὲν ἔμιλει..

Φοβοῦνται.. τρέμουν νὰ ριφθοῦν ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων!

Κτύπα, μὰ κτύπα δυνατὰ, ὁ κνοῦτός σου δὲν σπάζει..

Τὸ κτύπημά σου, Τζουμπελῆ, εἰς τὴν καρδιά τοὺς σφάζει.

Ἄνάθεμα, ἀνάθεμα τὴν ὥρα, ποῦ ἔδω πέρα

Ἦλθε καὶ ἔστησε σκηνή..

Ἄν δὲν πεθάνῃ, ἔς τὸ σχοινί,

Εἰς τὸ παλοῦχι ἔπειτα, καὶ τέλος ἐν μαχαίρᾳ

Ἄς τελειώσῃ τὴν ζωὴν... Κτύπα, Τζουμπέ, ἀκόμη,

Ν' ἀναστῇ ἡ Δουλεία μας.. νὰ γείν' ἐνὸς ἡ γνώμη!

Μὴ, εἰς τὰς γοεράς φωνὰς μιᾶς σκύλας, μιᾶς ἀθλίᾳ!

Μὴ ἡ ψυχὴ σου λυπηθῆ,

Ἡ χεὶρ σου, μὴ, ὦ, μὴ καμφοθῆ,

Καὶ παύσης τὰ κτυπήματα, ἐσὺ ὁ τολμηγίας!

Κτύπα λοιπὸν ἀλύπητα.. ὁ κνοῦτός σου τὴν φθάνει,

Κτύπα, Τζουμπέ, τὸ βδέλυγμα.. κτύπα το ν' ἀποθάνῃ!

Λόγον δὲν θε νὰ δώσωμεν... οὐδεὶς δὲν θὰ τολμήσῃ

Ἐμᾶς ποτὲ ν' ἀποτανηθῆ..

Φουρτουνά του.. θὰ κρεμασθῆ

Εἰς τὴν ἀγχόνην πάραυτα, ὅστις θὰ μᾶς ῥωτήσῃ.

Κτύπα, Τζουμπέ, ντελ-Τζουμπέ, κ' ὁ κνοῦτος ἐπιβάλλει

Φόβον ἔς τὸν κοῦφον τὸν Λαὸν, καὶ κύπτει τὸ κεφάλι.

Τελείωσε τὸ ἔργον μας, σατράπη μου, ταχέως..

Εἶσαι ὁ μόνος εἰς αὐτά..

ὦ, ἡ Αὐλὴ θὰ σοῦ χρωστᾷ,

Εὐγνωμοσύνην ἄπειρον, ἐάν φανῆς γενναῖος!..

Κτύπα λοιπὸν.. ὁ κνοῦτός σου ἤδη ἄς θριαμβεύσῃ,

Κτύπα τὴν εἰς τὴν κεφαλὴν, ὡς ἔβρας νὰ ἐκπνεύσῃ.

Ἄν δὲν ἐκπνεύσῃ, δυστυχῆ, κ' οἱ τρεῖς θ' ἀπωλεσθῶμεν!..

Θὰ βάλ' ἡ μήτηρ τὴν φωνή!

Τὸ ἔθνος πῦρ θε νὰ γενῆ..

Καὶ εἰς τὰ τάρταρα τῆς γῆς ζῶντες θὰ καταβῶμεν...

Εἶνε πολῦτιμος στιγμὴ... κτύπα τὴν τήν ἀθλιαν,

Ἴνα οἱ Ἕλληνες χαροῦν νεκρὰν Ἐλευθερίαν!..

ὦ, διαβαίνει μιὰ καμήλα... ποιοὶ εἶν' οἱ κεκριμένοι,

Δὲν ἔμπορῶ νὰ τοὺς μαντεύσω... ἴσως εἶνε ξεπεσμένοι,

Καὶ διέρχονται μὲ τρόπον ἀπ' τὴν «Ἀγορὰν» οἱ φίλοι,

Ὡς φοβούμενοι μὴ γίνουν ἀπὸ μπίτ πάλιν ρεζίλη.

Μὴ, παιδιὰ, μὴ κ ο υ ρ τ α λ ῆ τ ε τὴν ταλαίπωρον καμήλα,

Ἄφτε τὴν νὰ μεταφέρῃ εἰς τοὺς ἀρτοπώλας ξύλα...

Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πλῆθος, νὰ κ' ἕνα Νινὶ ὠραῖον!

Τὸ καυμένο, κάμνει τρέλλαις πολλαῖς ὡς τὸν «Ἀσμοδαῖον.»

Μπρέ, μπρέ, μπρέ! ἰδέτε τούμπαις.. ὄχ, ὄχ, ὄχ! μὰ ἔχει χάξι,

Διέτε το.. κ' ἄν τὸ γελοῦνε, αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ νοιάζει

Εἶν' παιδί τῆς Ἐπτανήσου καὶ παρὰ σ' αὐτὰ δὲν δίνει

Χῖ, χῖ, χῖ! κ' αὐτὸ γελᾷ κ' ἄφαντο ἀμέσως γίνε...

Εἶνε κ' ἄλλοι μασκαράδες ποῦ τιμοῦν τὰ καρναβάλια..

Ἄλλὰ ποῦ νὰ τ' ἀριθμῆσω τὰ τουρλοῦ τουρλοῦ κεφάλια..

Εὐχαριστηθῆτε ὅμως σήμερον μ' αὐτοὺς τοὺς φίνους,

Ὡς εὐχαριστοῦνται οὗτοι νὰ τοὺς λέγετ' ἀρλεκίνους..

Κ' εὐχεσθε μὲ τὴν καρδιά σας νὰ τοὺς ἴδωμεν τοῦ χρόνου,

Φίλοι, φύσι μασκαράδες μὲ οὐρὰν καὶ μοῦτρα ὄνου...